

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10 sierpnia 1938 r.

Nr 57

Treści

U S T A W A

Poz.: 449—z dnia 30 lipca 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wykonywaniu praktyki lekarskiej 913

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz.: 450—Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania . . . 914

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz.: 451—z dnia 1 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wejściu w życie porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Rzeczpospolitą Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego ratyfikacji biegaczy do maszyn przedzalnicznych 916

452—z dnia 2 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Norwegią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 18 czerwca 1937 r., w sprawie clenia serów pochodzenia norweskiego 916

453—z dnia 6 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych IV protokołu dodatkowego z dnia 30 czerwca 1937 r. do konwencji handlowej między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Węgier, z dnia 26 marca 1925 r. 916

449

U S T A W A

z dnia 30 lipca 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 3 ust. (1) otrzymuje brzmienie:
„(1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarskiej służy osobom, które:

- a) są obywatelami Państwa Polskiego,
- b) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskim,
- c) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną po uzyskaniu dyplomu lekarskiego,
- d) przez dwa lata zamieszkiwały i wykonywały praktykę lekarską w gminach wiejskich lub w miastach, liczących poniżej 5.000 mieszkańców, których spis ustali Minister Opieki Społecznej, albo pozostawały przez 5 lat w czynnej służbie wojskowej, w charakterze lekarzy

wojskowych, albo co najmniej przez 5 lat zajmowały stanowiska i oddawały się studiom teoretycznym lub praktycznym na jednej z klinik bądź zakładów uniwersyteckich, w Państwowym Zakładzie Higieny, bądź w szpitalach, wyznaczonych przez Ministra Opieki Społecznej,

e) są zapisane na listę członków izby lekarskiej.

(2) Przepisy lit. d) ust. (1) nie mają zastosowania do lekarzy zapisanych na listę członków izby lekarskiej przed dniem 1 kwietnia 1939 r.”,

2) po art. 3 dodaje się nowy art. 3a w brzmieniu:

„Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarskiej służy osobom, które posiadają warunki, określone w art. 3 ust. (1) lit. a), b), c) oraz e). Prawo to jednak gaśnie po upływie lat 5 od dnia otrzymania zaświadczenia o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, określonego w art. 6 ust. (1), a co do lekarzy, którzy

wstąpili do czynnej służby wojskowej — od dnia nominacji oficerskiej.”

3) w art. 5 dodaje się nowy ust. (4) w brzmieniu:

„(4) Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej określi szczegółowe warunki, pod jakimi będzie zaliczony wymieniony w art. 3 ust. (1) lit. d) czas wykonywania praktyki lekarskiej, w gminach wiejskich lub w miastach, liczących poniżej 5.000 mieszkańców, których spis ustali Minister Opieki Społecznej.”

4) w art. 6 w ust. (4) wyrazy: „Stałe wykonywanie praktyki lekarskiej” zastępuje się wyrazami: „Wykonywanie praktyki lekarskiej w miejscu stałym”.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P. jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712), z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski

450

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 30 lipca 1938 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania.

Na podstawie art. 7 i 11 ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79).

(2) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o władzy bez bliższego określenia — rozumieć należy władzę udzielającą pozwolenia (art. 3).

§ 2. (1) Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa, wymagającego szczególnego zaufania, może być wydane dopiero po złożeniu kaucji zabezpieczającej możliwe roszczenia klientów i osób trzecich do przedsiębiorcy z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa.

(2) Wysokość kaucji wynosi:

- a) dla przedsiębiorstw świadczenia usług w sprawach paszportowych i wizowych (art. 1 ust. (1) pkt 3)) — 30.000 zł;
- b) dla przedsiębiorstw ochrony mienia, detektywów prywatnych, pośrednictwa w zawieraniu małżeństw i pośrednictwa w zakresie urządzania przedsięwzięć rozrywkowych (art. 1 ust. (1) pkt 1), 2), 4) i 5)) — 5.000 zł.

(3) Władza może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zniżyć kaucję dla przedsiębiorstw, wymienionych w pkt b)

ustępu poprzedzającego, nie niżej jednak jak do 2.000 zł.

(4) Złożenie kaucji nie zwalnia przedsiębiorcy od dalszej osobistej odpowiedzialności.

§ 3. (1) Kaucję składa się w gotówce lub w papierach wartościowych, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne). Papiery wartościowe przyjmowane będą według ostatniego przed złożeniem kursu giełdowego.

(2) Kaucję wpłaca się na rachunek kasy urzędu skarbowego, właściwego dla siedziby przedsiębiorstwa do dyspozycji władzy. W miejscowościach, w których znajduje się kilka urzędów skarbowych, kaucję należy wpłacać na rachunek kasy I urzędu skarbowego.

§ 4. (1) Zaspokojenie roszczenia z kaucji następuje na podstawie sądowego tytułu wykonawczego.

(2) W razie zmniejszenia się wartości kaucji co najmniej o 33% przedsiębiorca powinien uzupełnić kaucję do pierwotnej wysokości w terminie wskazanym przez władzę.

(3) Kaucję zwraca się w 6 miesięcy po likwidacji przedsiębiorstwa, o ile w tym terminie nikt nie powiadomi władzy, że przeciwko przedsiębiorcy wytoczono powództwo o wynagrodzenie szkody, wynikłej z prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 5. (1) Pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa, wymagającego szczególnego zaufania, mogą być wydawane na czas określony lub do odwołania.